

Heur boezem joeg sneller, heur wegstervend
hijgen sneed vlimmiger door de rond haar bed
geschaarde bloedende herten ; en heure maagdelike
ziel haakte koortsiger naar God.

Nu ging ze heuren welbeminden vinden, naar
wie heur hert zoo dorstte !

't Sloeg langzaam, droevig langzaam drie,
heimvol door de stilte, en de hemel ging open als
bij 't kriegende ochtendlicht.

En nog immer keken heure gebrokene, water-
achtige oogen in de loodkleurige kassen naar
omhoog : en 't scheen alsof heure schaduw op den
muur zachtjes verging en wegstorf.

Heur boezem zakte... zakte neer.... een snik...
en als 'n gouden vlinder in de morgenzon, los-
brekend uit zijne kluisters, vloog hare ziel, glanzend
van warme maagdenliefde, omhoog, omhoog met
de maagden en de engelen, met lelietakken, naar
God.....

V.

En hij....

Z'n hert hunkerde en zocht naar zijne welbe-
minde, wi 'n jagershond, snuffelend in 't jeugdig
groen onafzienbare graanveld, op 't spoor naar het
weggedoken wild.

En droomend, altijd droomend, gedreven door